

Ελευθεροτυπία - 10/04/2010

- Πολιτική
- Ελλάδα
- Οικονομία
- Τέχνες
- Κόσμος
- Αθλητισμός
- Επιστήμη-Τεχνολογία
- Ταξίδι

Επιστροφή

Έντυπη Έκδοση
Ελευθεροτυπία, Σάββατο 10 Απριλίου 2010

Ο μύθος των «κακών» Γερμανών και κερδοσκόπων

Του ΤΑΚΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ενώ η πελώρια προσπάθεια πλύσης εγκεφάλου από τα ΜΜΕ, και κυρίως τα κρατικά, βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη, με στόχο να πεισθούν τα λαϊκά στρώματα ότι τα ληστρικά μέτρα ήταν αναγκαία για να αποκατασταθεί η αξιοπιστία της χώρας και να μπορεί να δανειζεται με τους ίδιους όρους όπως τα άλλα μέλη της ευρωζώνης, μόλις πέρασαν οι γιορτές, φάνηκε η αλήθεια.

Τα επιτόκια δανεισμού μας (και τα σχετικά spreads) όχι μόνο δεν άρχισαν καθοδική πορεία αλλά έφθασαν σε πρωτόγνωρα ύψη για χώρα της ευρωζώνης, υποδηλώνοντας πιθανή άμεση «εισβολή» του ΔΝΤ στην Ελλάδα. Όλα αυτά όμως δεν εμπόδισαν τον «σοσιαλιστή με πατέντα!» πρωθυπουργό να συνεχίσει να ψεύδεται ασύστολα για τη «μεγάλη επιτυχία» στις Βρυξέλλες, τη στιγμή μάλιστα που ο ίδιος ο αστικός διεθνής οικονομικός Τύπος μιλούσε για φιάσκο!1 Ετσι, μήκρε πάλι σε υπηρεσία η μυθολογία ότι για όλα φταίνε οι ψηφολογίες και οι «κακοί» Γερμανοί και κερδοσκόποι. Συγχρόνως, η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση δεν έχει κανένα διαταγμό να εκτελεί κάθε εντολή των ξένων και ντόπιων οικονομικών ελίτ για την αποδιάρθρωση και των τελευταίων κοινωνικών ελέγχων πάνω στις αγορές που υπήρχαν στη χώρα μας, ιδιωτικοποιώντας ό,τι είχε απομείνει δημόσιο, εισάγοντας ιδιωτικές αρχές οργάνωσης στο Ασφαλιστικό, απελευθερώνοντας την αγορά εργασίας με παραπέρα «ελαστικοποίηση» για να συγκαλυφθεί, με μερική και περιστασιακή απασχόληση, η μαζική ανεργία που ήδη φουντώνει (στους νέους ήδη ξεπερνά το 28%). Και αυτά, όταν ρίχνει ολόκληρο το φορολογικό βάρος για την αποπληρωμή των πιστωτών στα μικρομεσαία στρώματα, ενώ, βέβαια, οι χολιγουντιανού τύπου βίλες, που φυτρώνουν παντού και οι τεράστιες χρηματικές περιουσίες των ελίτ και των προνομιούχων στρωμάτων (στην Ελλάδα ή το εξωτερικό) παραμένουν ανέγγιχτες!

Στην πραγματικότητα, όμως, οι κερδοσκόποι (οι οποίοι συνήθως είναι τα ασφαλιστικά Ταμεία, αμοιβαία κεφάλαια, hedge funds, οι τράπεζες κ.λπ.) -και μερικοί από αυτούς ελληνικής καταγωγής- δεν είναι παρά οργανικό τμήμα της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς, οι οποίοι κάνουν απλώς ό,τι επιβάλλει η δουλειά τους: να εντοπίζουν τους αδύνατους κρίκους στο σύστημα για να αποκομίζουν κέρδη με τις αγοραπωλησίες κρατικών ομολόγων κ.λπ. Στην προκειμένη, μάλιστα, περίπτωση η ευρωζώνη έκανε πολύ εύκολη τη δουλειά τους. Από τη στιγμή, δηλαδή, που η συμφωνία των Βρυξελλών καθόρισε ότι η Ελλάδα θα δανειζόταν στα επιτόκια της αγοράς, ακόμη και πιο σκληρά μέτρα να έπαιρνε η ελληνική πολιτική ελίτ, η κρίση πάλι θα ξέσπαγε, γιατί αυτό που κρίνουν οι κερδοσκόποι δεν είναι, βέβαια, η αξιοπιστία των οποιωνδήποτε μέτρων στα χαρτιά (αφού άλλωστε οι ίδιες ελίτ πίεζαν τόσα χρόνια για τα μέτρα αυτά!), αλλά η αξιοπιστία των δικών μας ελίτ όσον αφορά την ικανότητά τους να τα εφαρμόσουν, μπροστά στην ογκούμενη λαϊκή αγανάκτηση -παρά τον μαζικό αποπροσανατολισμό που επιχειρείται από τα ΜΜΕ.

Ούτε, βέβαια, για την κρίση φταίνε οι «ρατσιστικές» αντιλήψεις των γερμανικών ελίτ (που δεν αποκλείονται βέβαια, αλλά δεν είναι αυτό το κίνητρό τους) όπως ισχυρίζεται ο ...ελέω Οτσαλάν θρασύτατος αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, με σαφή στόχο τον λαϊκιστικό αποπροσανατολισμό. Τόσο οι κερδοσκόποι όσο και οι γερμανικές ελίτ (και αντίστοιχα οι δικές μας) φέρονται ακριβώς όπως τους επιτρέπουν οι κανόνες του συστήματος, στο οποίο φυσικά δεν αναφέρεται κανείς! Από τη στιγμή, δηλαδή, που μια χώρα εισάγει ένα σύστημα σταθερών ισοτιμιών, όπως παλιά συνέβαινε στον Κανόνα Χρυσού ή τώρα μέσα στην ευρωζώνη, ο μόνος τρόπος που της απομένει σε περίπτωση «δομικών ανισορροπιών» είναι η καθήλωση των τιμών μέσα από τη συμπίεση μισθών και εισοδημάτων, εφόσον ακόμη και η υποτίμηση του νομίσματος, που θα αντιστάθμιζε κάπως τα παραπάνω ανοίγματα, αποκλείεται στο σύστημα αυτό. Και οι «ανισορροπίες» αυτές είναι βέβαια αναπόφευκτες εξαιτίας των τεράστιων ανοιγμάτων στην παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα που χωρίζουν την Ελλάδα, καθώς και άλλες χώρες του ευρωπαϊκού νότου, από τη βόρεια Ευρώπη και κυρίως τη Γερμανία, σαν αποτέλεσμα των οικονομικών κλίμακας σε αυτές τις χώρες, της υψηλής τεχνολογίας και έρευνας κ.λπ.

Δεδομένου, λοιπόν, ότι τα ανοίγματα αυτά -για λόγους που δεν είναι του παρόντος- παραμένουν, αν δεν διευρύνονται, μέσα σε μια ενιαία αγορά (όπως η Ε.Ε.) και μάλιστα με κοινό νόμισμα (όπως η ΟΝΕ), ήταν θέμα χρόνου να ξεσπάσει η σημερινή κρίση. Οχι απλώς γιατί οι ελίτ μας είναι διεφθαρμένες, αλλά γιατί, ακόμη και αν είχαν βγει από τον Παράδεισο, δεν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτα διαφορετικό, αν ήθελαν να λειτουργήσουν με βάση τους κανόνες του συστήματος. Και, φυσικά, το σύστημα αυτό ήταν σχεδιασμένο από την αρχή, ακριβώς, για να ενισχύει τη συγκέντρωση οικονομικής

και πολιτικής δύναμης στις ελίτ του κέντρου, σε βάρος όχι μόνο των λαών τους αλλά -και προπαντός- των λαών της περιφέρειας, όπως ο ευρωπαϊκός Νότος. Ακόμη, το «επιχείρημα» των οικονομολόγων της ρεφορμιστικής Αριστεράς,² ότι αυτό δεν ωφελεί αυτές τις ελίτ, γιατί η συμπίεση των μισθών και εισοδημάτων στην περιφέρεια βλάπτει τελικά τις εξαγωγές του κέντρου, είναι τόσο ανιστόρητο όσο και ανόητο. Είναι ανιστόρητο, γιατί δεν βλέπει ότι στη σημερινή διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς η ανάπτυξη δεν εξαρτάται πια από τη δυναμική της εσωτερικής αγοράς αλλά από αυτή της παγκόσμιας αγοράς. Και είναι ανόητο διότι, βέβαια, όλα τα σημερινά οικονομικά «θαύματα» (Κίνα, Ινδία κ.λπ.) ακριβώς στηρίζουν άμεσα την ταχύρρυθμη ανάπτυξή τους (και έμμεσα αυτήν του κέντρου) στην παγκόσμια αγορά και τη συμπίεση των ντόπιων μισθών και εισοδημάτων!

Όλα αυτά σημαίνουν ότι η μεν ένταξη της χώρας στην Ε.Ε. έφερε, όπως προέβλεπε η στήλη από πολλά χρόνια, την αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής της χώρας που συγκάλυπταν οι επιχορηγήσεις, ενώ η ένταξη στην ΟΝΕ ολοκλήρωσε τη διαδικασία αυτή, που την συγκάλυπταν οι δυνατότητες ακόμη μεγαλύτερου δανεισμού που δημιουργήσε το ευρώ. Ήταν λοιπόν θέμα χρόνου να σκάσει η «φούσκα» της ανάπτυξης και την αφορμή έδωσε η παγκόσμια κρίση, που εξανάγκασε τους πιστωτές να γίνουν πιο φειδωλοί, ιδιαίτερα σε χώρες με μεγάλα διαρθρωτικά ελλείμματα όπως η Ελλάδα. Τα υπόλοιπα ήταν θέμα δυναμικής των αγορών. Παρ' όλα αυτά, ακόμη και αυτή την τελευταία στιγμή, υπήρχαν τρόποι, όπως προτείναμε από τη στήλη, να εξαναγκαστούν να πληρώσουν το χρέος οι οικονομικές ελίτ και τα προνομιούχα στρώματα που κυρίως ωφελήθηκαν από αυτό. Ομως, αυτό προϋπέθετε την εκούσια έξοδο από την ΟΝΕ, η οποία θα επέτρεπε την υποτίμηση του νομίσματος (δραχμής), την επαναδιαπραγμάτευση του χρέους και αυστηρούς περιορισμούς στην κίνηση κεφαλαίου που θα έκαναν περιττά τα ληστρικά μέτρα ενάντια στα λαϊκά στρώματα, ενώ συγχρόνως θα μπορούσαν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις, μέσα και από μελλοντική έξοδο από την Ε.Ε., για την ανάπτυξη στο μέλλον μιας νέας αυτοδύναμης οικονομικής δομής. Ομως, όπως ήταν αναμενόμενο, οι πολιτικές μας ελίτ προτίμησαν να υπηρετήσουν τα συμφέροντα των ντόπιων και ξένων οικονομικών ελίτ. Η συνέπεια, όπως άλλωστε προβλέπουν και σημαντικοί (αστοί) διεθνείς οικονομολόγοι³ και αναλυτές,⁴ είναι ότι η χώρα, τελικά, μπορεί να μην αποφύγει τη χρεοκοπία (σε συνδυασμό με πιθανό εξαναγκασμό μας για «προσωρινή» έξοδο από την ΟΝΕ), πράγμα που σημαίνει ότι τα ληστρικά μέτρα όχι μόνο θα παραμείνουν αλλά και θα γίνουν ληστρικότερα, ενώ συγχρόνως θα παγιωθεί η κατάσταση της χώρας ως προτεκτοράτου...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

1. Βλ. π.χ. Wolfgang Munchau, «Europe has resolved nothing over Greece», Financial Times, 28/3/2010 2. Βλ. π.χ. Κ. Βεργόπουλο, «Ε», 26/3/2010 3. Wilhelm Hankel κ.α. «A euro exit is the only way out for Greece», Financial Times, 25/3/2010 4. Wolfgang Munchau, «Greece will default, but not this year», Financial Times, 4/4/2010.

© 2009 Χ.Κ. Τεγόπουλος Εκδόσεις Α.Ε.